

TŘINÁCT

Poslední den: 26. srpna

Když je něco *naposled*, vždycky si to neuvědomíte. Je to jako *přechod na druhou stranu* – může k tomu dojít, a vy o tom ani nevíte.

Když se mě na ten den potom vyptávali, snažila jsem se vybavit si události tak, jak šly za sebou. Mluvila jsem pravdu. Ale celou pravdu jsem neřekla. Skoro celý ten den byl pro mě totiž neskutečněj, jako sen roztržitěnej na kousíčky. Ošklivej sen roztržitěnej na ošklivý kousky.

Celý dopoledne jsem čekala, až zazvoní telefon. Najednou jsem chtěla, aby se máma ozvala. Hledala jsem její číslo v pokoji, všude jsem se dívala, ale nemohla jsem ho najít.

Myslím, že jsem tou dobou něco tušila. Tušila jsem, že se něco stalo.

Zkusila jsem zavolat na informace o telefonních číslech ve Skagitú a dověděla jsem se, že číslo Kristy Connorové není v seznamu. Požádala jsem o číslo Mera Okawy. Ale když jsem ho vytočila, přepnulo se to na záznamník. „Zdravím vás! Mero zrovna není doma, ale *určitě* mu nechte vzkaz...“

Nad psací stůl jsem si hrdě pověsila dvě Merovy polaroidové fotky – byly jsme na nich máma, Samantha a já. Jednu vyfotil v galerii před máminou nádhernou vínovou grafikou a druhá byla z větrný verandy restaurace s výhledem na řeku. Máma stála uprostřed, objímala nás a všechny tři jsme se šťastně usmívaly.

Překvapeně jsem zjistila, že máma i já jsme skoro stejně vysoký a že naše rysy, hlavně oči, si jsou podobný.